

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 3

Mars 1975

11. årgang

Hva er årsaken til at vi kan kalle oss Guds barn?

«Jeg takker alltid min Gud for eder, for den Guds nåde som er eder gitt i Kristus Jesus, at I i ham er gjort rike på alt, på all lære og all kunnskap, liksom Kristi vidnesbyrd er blitt rotfestet i eder, så at det ikke fattes eder på nogen nådegave mens I venter på vår Herre Jesu Kristi åpenbarelse, han som også skal styrke eder inntil enden, så I må være ulastelige på vår Herre Jesu Kristi dag. Gud er trofast, han ved hvem I blev kalt til samfunn med hans Sønn, Jesus Kristus, vår Herre» (1. Korint. 1, 4—9).

I dette ordet får vi høre om i alle fall to årsaker til at vi som er her for Guds åsyn kan kalle oss Guds barn. Den første årsak er at *Gud kalte oss*. Hadde ikke Gud kalt oss, da hadde ingen av oss blitt frelst. For det er nemlig slik at ingen søker Gud av seg selv, det er Gud som søker oss og kaller oss. «Han søkte meg i nåde som gikk på syndens vei, han fant meg trett og såret og bar meg hjem til seg», synger sangeren.

Hvorfor Jesus kalte meg, fremfor mange andre, det forstår ikke jeg. Jeg har ennå mange kamerater som jeg vokste opp sammen med, som ennå drikker og er syndens trøller på så mange vis, mens jeg ved Guds nåde kan si at jeg er frelst. Hvorfor kalte du meg, Herre Jesus? Jeg vet det ikke, vet bare at han har gjort det.

For det andre har det sin grunn i at han kalte oss til samfunn med seg selv, det vil sie med Jesus. Når vi sitter her for Guds åsyn og kan tro og sie at vi er frelste Guds barn, da er det fordi vi er kommet i samfunn med Jesus. Du velsignede Jesus!

Hvorledes går det til? Ja, det talte vår kjære broder så gildt om i sted at jeg hadde ikke lyst til å sie mer her i dag. Men ved to eller tre vitners ord skal en sak stå fast, sier Guds ord.

Vil du ha samfunn med Jesus, da behøver du ikke å hente ham, for Ordet er oss nær. Det står i Hebr. brevet at Ordet, evangeliet eller det glade budskap, ble dem forkynt, men det gagnet dem ikke, fordi det ikke ved troen smeltet sammen med dem som hørte det. Av dette ser vi at når evangeliet om Jesus smelter sammen med dem som hører det, da kommer de til samfunn med Jesus. Så det er det Gud vil, når han kaller deg og meg til samfunn med sin Sønn. Å få samfunn med Guds Sønn, det er altså å komme inn i evangeliet om ham og leve der og bo der.

Hva er evangeliet om Jesus?

Det er evangeliet om nåde for forbrytere, for mislykkede personer. Ut fra oss selv er vi slik innstilt at vi vil ikke være mislykkede, nei, dydsmønster som folk synes om. Vi vil

heller ikke være syndere, og begynner med å fjerne alle synder, og på den måten arbeider vi oss bort fra Guds nåde. Her står vi Gud imot midt i vår gudsfrykt, og derfor er det ingen annen råd for Gud enn å åpenbare vår synd og gjøre oss til syndere. Til det bruker Gud loven. Og det kan jeg si, venner at Gud ikke bare overbeviser om synd, men loven vekker også synden til livet, slik at har du vært sint før blir du mere sint og har du vært syndig og uren før blir du verre ved loven. Syndens kraft er loven, sinner Guds ord. Selv om fasaden synes å være i orden, så er hjertet så svart, at jeg tenkte at om folket hjemme visste hvorledes jeg var i mitt hjerte, da hadde de aldri villet hilse på meg. Da er det godt å få nåde, da er det godt å oppdage at Gud har sendt oss en annen mann som har gjort gode gjerninger i vårt sted — Jesus, da er det godt å oppdage at frelsen er ikke det som blir virket i og av meg, at frelsen er utelukkende knyttet til Jesus og det som er gjort i og ved ham. Når dette ordet om Jesus begynte å dages for sjelen, da så jeg at det også var håp for meg. Tenk at Jesus er min mann, min rettferdighet, min skjønnhet for Gud. «Da fikk jeg kaste min byrde av, da fikk jeg leve i nådens hav, takk være blodet, ja blodet». Da begynner du å kjenne Jesus, og får leve i samfunn med ham. Å venner, det er godt å være frelst, det er godt å være frelst.

Tenk på alle dem som må gå gjennom verden alene, stakkars dem. Bære sin synd alene, bere sine bekymringer alene, ha ansvaret for morgendagen alene. Men vi har en som berer alle våre bekymringer. «Han går ved vår side, han leder vår gang, han bliver ei trett han som jeg.» Ville dere bytte med dem? Nei, aldri.

Samfunnet med Jesus.

Så er vi kommet inn i dette samfunnet med Jesus. Og jeg hadde i alt korthet lyst til å vise litt av det vi eier og har i dette samfun-

net. For det første viser Guds ord at vi har syndernes forlatelse etter hans nådes rikdom. For det andre ser vi at vi også har fått nye klær fra Gud, hans rettferdighet. Det er ikke slik at når du står opp om morgonen får du nåde på nytt, og til kvelds gjentar det samme seg. Nei, langt ifra. Dine synder har Gud kastet i havets dyp, og han har kledd deg i den skjønneste kledning, for Jesus er din skjønnhet for Gud. «Helt tildekket i dine sår, hvorfra blodet fløt, frelst av nåde jeg salig står, midt i all min nød», synger sangeren.

Dette fører det med seg at vi har fått vår sak med Gud ordnet, vi er beredt til å dø, «for nå er det vel der oven, jeg intet enser her, se oppfylt er nu loven, og gaven givne er.» Da er det ikke farlig å møte Gud. Nei Gud er en forsonet Gud, og vår himmel er nå åpen. Og om øynene dine skulle briste her på sommerskolen, er det ingen tragedie, for engler kommer inn her på skolen og bærer deg inn i saligheten hjemme hos Gud. Da er du hjemme, evig frelst.

Dette fører ikke du eller jeg fått i orden ved våre bønner, ikke ved vårt alvor, ikke ved våre tårer, men vi har fått det ved denne mannen som Gud har gitt oss som vår stedfortreder — Jesus Kristus. Så er vi barn i faderhuset og kan for tronen gå og si Fader ditt barn du hjelpe må.

Så er vi altså beredt til å være Guds barn og møte Gud. Men nå skal vi hjem igjen til hverdagen, og skal leve som kristne mennesker, som Jesu Kristi brev i vår hjembygd. Hvorledes skal det gå? Jeg hører at det er i orden med Gud, men jeg skal leve her, og jeg skal leve som en kristen. Kan noen hjelpe meg her?

Hva er det som er så vanskelig for deg? Ja, for meg er det for det første mitt eget jeg — det gamle menneske. Det er hovmodigt, det er sårbart, ja så hovmodigt og sårbart at om jeg bare ser en mann drar på smilen og jeg får misstanke om at det er meg han smiler av, så stikker det og gjør ondt. Så er du irritabel

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som søn-
der eksp. namn og adr. Bladet blir
halde oppe med frivillige gaver

Red. Amund Lid, tlf. 75, Norheimsund
og post 5600 Norheimsund

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland,
5400 Stord. Postgiro: 42887, Stord
Alt som har med bladet sin eksp. blir
sendt dit, som tinging, oppseiing, ad-
resseforandring og gaver til bladet.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon:

Formann: Olav A. Dahl,
boks 95, 5401 Stord. Tlf. (054) 10 482

Kass.: Sverre Bøhn. Postgiro 68213

Bankgiro: Vikøy Sparebank

3530.07.09492

5601 Norheimsund

snar til å tenne, og så skal du hjem til barna
og hverdagen.

Jeg arme menneske, hvem skal fri meg fra
dette døds legeme? — det vil si det gamle
menneske. Det som vil ha rett, som ikke vil
la seg bøye, og som stiller seg og sitt frem
i et annet lys, dette som bare tenker på seg
selv o.s.v.

Kan noen hjelpe oss med dette? Ja, Gud
vere lov og takk. Gud har også tenkt på vår
vandring her på jorden, evangeliet gjelder
også her.

Her har vi lett for å komme inn på en avveg-
ved å prøve å forbedre og helliggjøre det
gamle menneske. Det fører ikke frem å drive
gymnastikk med det gamle menneske. Det
skal ikke forandres, men det skal dødes.
Hvorledes går det til å døde det gamle men-
neske, slik at det ikke får herske over meg?

Gud forteller i sitt evangelium at han har
korsfestet det gamle menneske. Det står i
Rom. 6 at vårt gamle menneske ble korsfes-
tet med ham, forat syndelegemet skulle bli til
intet, så vi ikke mere skal tjene synden, for

den som er død er rettferdiggjort fra synden.
Men hva skal jeg gjøre? Hør her: Du skal
bare bli i Jesus, leve i samfunn med Jesus.
Du er død med ham.

Men Gud har også tenkt på hvorledes vi
skal leve med ham. Det står: Forat liksom
Kristus ble oppreist fra de døde ved Faderens
herlighet, så skal også vi vandre i et nytt lev-
net. For er vi blitt forenet med ham ved lik-
heten med hans død, så skal vi også bli det
ved likheten med hans oppstandelse. Men er
vi blitt forenet med Kristus, da tror vi at vi
også skal leve med ham. Ved samfunnet
med Jesus ble du oppreist med ham til et
nytt liv, og fikk et nytt hjerte og et nytt sinn
og en ny ånd, så du kan gjøre faste steg på
himmelveien.

Dette lærer Guds ord, og det er et saligt
evangelium både til frelse og til å leve sam-
men med Jesus. Vi fikk en anskuelsesun-
dervisning hvordan dette virker her i går-
kveld. I går hadde vi en diskusjon på møtet
her, og der var det ikke bare den Hellige
Ånd som var virksom. Kjøtet kom i kok både
hos dem som talte og hos oss som ikke sa
noe. Så vi gikk sukkende og fryktsomme til
møtet i går kveld, og en sa jeg er så glad
for at det ikke er jeg som skal tale i kveld.
Hvordan gikk det så? Jo, Guds Ånd ikke bare
tuktet vår kjøtlighet, men han åpenbarte
evangeliet for hjertene på en serlig måte, så
vi ble fornyet i samfunnet med Jesus. Det
utløste vidnesbyrdene, så vi fikk et velsignet
vidnemøte. Slik er den Hellige Ånd, priset
vere hans navn. Og så gikk det slik med
meg, at det gamle menneske mistet sin makt,
og det nye menneske ble fornyet i vårt sinns
ånd. Vi ble glad i Jesus og evangeliet og
hverandre, og gleden i Herren fyllte våre hjer-
ter. Det nye menneske, som er skapt ved
evangeliet fikk ta våre lemmer i sin tjeneste.

Derfor må du lese evangeliet, høre evan-
geliet, og leve ved evangeliet. Troens opp-
havsmann og fullender Jesus, han må vi aldri
bli lei av å høre om, og Guds ord må få lyde

Dersom I blir i mine ord, skal I lære sannheten å kjenne, og sannheten skal frigjøre eder

Av Øyvind Andersen

Vel møtt i Jesu navn. Vi begynner med å samle våre sinn og tanker i bønn til Jesus Herre Jesus Kristus, vi kommer til deg, du som har kjøpt oss fri med ditt eget blod. Vi ber at du vil åpenbare din frelse for vårt hjerte ved din Hellige Ånd, og jeg ber om at dem som hører ditt ord må være i stand til å forstå det og ta imot det. Så er denne stunden sagt i din hånd, Herre. Amen.

I Johannes evangelium 8, 31-32 leser vi i Jesu navn: Jesus sa da til de jøder som var kommet til tro på ham: Dersom I blir i mitt ord da er I i sannhet mine disipler, og I skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre eder.

Det er ikke mange ord av Jesus som har en så tydelig adresse som dette ordet. Jesus sa da til de jøder som var kommet til tro på ham, står der. Her er det altså ikke hvilken som helst jøde, men det er slike jøder som er begynt å anerkjenne Jesus som Messias, og som er begynt å erkjenne overfor sine medmennesker at de anser Jesus for å være Messias.

Men vi ser av sammenhengen som dette ordet står i at de var ikke frigjort, de var ennå ikke kommet igjennom til liv i Gud. Den tro som de ennå hadde var det vi kunne kalle en forstandsmessig tro, de holdt det for sant som Jesus forkynte, og de ville godta det han sa om seg selv, og de ville anerkjenne ham som Messias. Men mere var det heller ikke å si om deres tro.

Skal vi anvende dette på tilsvarende ting i vår tid blir adressen ikke mindre tydelig. Det dreier seg om mennesker som bekjenner seg som kristne, uten å være kommet igjennom til liv i Gud. Dem har det alltid vært mange av, i alle kirkesamfunn, i alle kristne organisasjoner, i alle kirker, i alle bedehus, i alle foreninger, i ethvert Guds rikes arbeide, må vi rekne med at det er mange av dem. Det var slik omkring Jesus da han var her på jorden, det var slik omkring apostlene, det var slik omkring Luther, det har vært slik omkring alle Guds menn gjennom tidene, det er slik i dag.

Hva har Jesus å si til slike ?

Dette ordet idag når mange som har det på denne måten. Du vil være en kristen, du vil anerkjenne Jesus, du vil tro på ham, og du mener det oppriktig når du sier at du vil høre ham til, men viss jeg spør deg om du er kommet gjennom til liv i Gud blir du svar skyldig. Vet du om du er født på ny? Da vet ikke du hva du skal svare.

Da er dette ordet idag et ord som er adressert til deg. Hva har Jesus å si til mennesker som bekjenner seg som kristne, uten å være komme igjennom til liv i Gud? Da sa Jesus til de jøder som var kommet til tro på ham: *Dersom I blir i mitt ord.* Det er hva Jesus har å si.

Det er en betingelse han kommer med, det er det, men det er ikke noe krav i denne betingelsen. Det er ingen krevende betingelse, men tvært imot en givende betingelse. Dersom I blir - egentlig står det i grunnteksten: Dersom I blir værende i mitt ord. Du har hørt det, sier Jesus, du har for såvidt allerede godtatt dette ordet. Bli værende i dette ordet som du har hørt, bli værende i det som jeg

rikelegi til våre hjerter, i våre hjem og våre forsamlinger.

Ole Brandal.

(Avskrive frå lydband ved Å. L.)

har sagt. Og til denne givende betingelse kommer det et ubetinget løfte: Da er du i sannhet min disippel. Da står du i et riktig forhold til meg, da blir jeg i sannhet din lærer på den måten jeg skal være det, og da kan du si med alle Jesu disipler at det er *en* som er vår lærer, og det er Jesus Kristus. Han har jo også forresten sagt at I skal ikke kalle noen på jorden for eders lærer, for *en* er eders lærer — Kristus.

Du kommer nettopp i dette forhold til ham ved å bli værende i hans ord. Og så skal du få oppleve noe, dere skal kjerne — det svarer til vårt ord oppleve — sannheten, og sannheten betyr her hele Guds åpenbæring til frelse slik som den er kommet til oss ved Jesus Kristus. Loven ble gitt ved Moses, står det i begynnelsen av dette evangelium, *nåden og sannheten kom ved Jesus Kristus*. Hele sannheten kom ved ham, *han er jo selv sannheten*, som han også sier: *Jeg er veien, sannheten og livet*. Dette kommer til oss i et budskap.

Jesus kommer altså ikke med dom, han kommer ikke med noe negativt, han kommer ikke med betingelser, han kommer ikke med så meget av det vi kan høre idag, hånlige ord eller andre ord mot dem som ikke er kommet igjennom til liv i Gud men vil være kristne. Du finner ikke noe av dette hos Jesus. Du finner bare tilsagn og løfter, innbydelse og løfte om at han har det som du ikke har. Er ikke dette enkelt? Er ikke dette klart?

Det er sørgelig å se at de som dette ble sagt til første gang, de tok ikke imot dette, de fleste av dem i alle fall tok ikke imot det. De tålte ikke å høre at de skulle bli fri. Det er desverre også ofte slik i dag og, når vi taler til mennesker som bekjenner seg som kristne uten at de er kommet igjennom til liv i Gud, så støtter de seg på det at vi snakker om at de skal bli fri. Det skal du ikke gjøre. Nå skal du høre på Jesus, og så skal du ta det til deg, og så skal du gjøre akkurat slik som han sier: *Bli værende i mitt ord!*

Hva er det for et ord?

Det er for det første ordet om Jesu egen person. Jesus har talt om hvem han er, han har gjort det klart at han er Guds Sønn, han har gjort det klart at han er kommet ned fra himmelen. Det sier han også videre her i denne sammenheng litt lenger ute her i kap. 8: Jeg er utgått fra Gud, og kommer fra ham, og det er ensbetydende med at han sier at han er Gud. Det har han også sagt i det foregående, ikke minst i kap. 6. Han er Guds egen Sønn som er blitt menneske. Se på dette, legg merke til dette, og ikke minst bli værende i dette, bli værende i det som Jesus sier om sin person. Han som er Gud, han er blitt menneske, han er kommet inn i våre kår, han er kommet til oss.

Og videre taler han om sin stedfortredergjerning. Han er blitt menneske for å ta bort våre synder, han er kommet for å gi sitt kjød forat verden skal leve ved ham, sier han i kap. 6. Da taler han om soningen på Golgata kors, enda om mange anvender det på nadverden. Men Jesus taler egentlig om sin stedfortredende soning, og i Johs. 6 betyr det å ete hans kjøt og drikke hans blod først og fremst det å *tilegne seg ham selv*, ved troen på ham. En annen sak er at dette ord meget godt kan anvendes på nadverden, det er så. Men Jesus taler først og fremst om hvordan han er kommet for å ta bort våre synder, og det har han fullbragt. Det som du og jeg mest av alt trenger, det har Jesus ordnet for oss. Han har gjort opp vårt syndeansvar med Gud for oss, han har tatt på seg alt det som stenger og skiller oss ute fra Gud, og han har kjøpt oss fri med sitt eget blod. Dette er ikke noe som skal gjøres, det er noe som *er gjort*.

Hemmeligheten ved å bli fri, det er ikke å gå og vente på en frigjøring. Det er den feilen som så mange gjør. De innsir at de trenger en frigjøring, de ber også om å få den, og så går de der og venter på den. Den kommer aldri. Det er ikke denne veien Jesus har anvist oss å gå, og det nytter ikke hva vi gjør,

eller hva vi ber om, hvis vi ikke går den veien Jesus har anvist oss å gå. Han ber oss om å bli værende i det ord som han har talt om dette. Og hemmeligheten ved å bli fri er å *tro på en frigjøring som er skjedd.*

Det var en tysk prest som levde for en 50—60 år siden, han skrev nettopp til slike som jeg taler til nå: Du skal ikke be om å bli fri, men du skal takke Jesus for at *han har gjort deg fri.* Det er et visdoms ord. Jeg vil også gi deg det rådet: Takk Jesus for at han på Golgata kors gjorde deg fri. Når du

det gjør tar du nemlig imot det, i og med at du takker for det mottar du det, og du skal oppleve noe merkelig. Sannheten kommer til å gjøre deg fri, du kommer til å kjenne sannheten, slik den er gitt deg i Jesus. Sannheten kommer til å gjøre deg fri, fordi du tror på en frigjøring som er fullbyrdet nettopp for deg. Gjør dette i Jesu navn, så føller du Jesu ord. Amen.

Fra den Lutherske timen, avskrive etter lydband med løyve av Andersen og Norea.

Skriften lærer intet jordisk tusenårsrike

Av Frantz Pieper

Det finnes mange menneskelige påfunn når det gjelder den siste tiden. Til dem hører tanken på et tusenårsrike, der Kristus synlig skulle regjere med sine fromme og martyrene som er veket opp igjen til livet. Denne oppfatningen går langt tilbake i tiden, og pleier å bli kalt *kiliasme.*

Denne kiliasme er i sine uttrykksformer mye innviklet, og blir inndelt i tre — den mye grove kiliasmen, den grove kiliasmen og den fine kiliasmen — tar ikke med nyansene.

Mye grov blir den kiliasmen kalt, som venter et jordisk tusenårsrike med jordisk nyting. Til den grove kiliasmen hører de som venter en kommende blomstrings- og fredstid for Kristi menighet, at den etter jødernes omvendelse og Antikrists fall skal få en ytre maktstilling i verden. Denne kiliasme lærer en dobbel Kristi gjenkomst og en dobbel oppstandelse fra de døde, enten de da oppfatter en opprettelse av Kristi rike i Jerusalem og i det hellige landet eller ikke. Den finere kiliasmen er den, som uten å vente en sådan dobbel Kristi gjenkomst eller en dobbel oppstandelse fra de døde, nøyer seg med å vente bedre tider for Kristi menighet på jorden før

enden kommer (t.e. den pietistiske lærefader Filip Jakob Spener)

Kiliasmen har ingen grunn i Den hellige skriften. De steder som anføres som bevis for den, anvendes nemlig av Skriften selv på den nye pakts forsamling, på de velsignelser som kom midt i verden gjennom Kristi åpenbarelse i kjødet og forkynnelse av Kristi evangelium. Som t. es. på steder som Esa. 2, 2-4 og 11, 6-9, Sak. 9, 9 - fg., Joel 3, 23-fg., Mika 4, 1-4, og i serdeleshet Åpenb. 20. kap.

I Esa 2 læres, at «det skal skje i de siste dager da skal fjellet der Herrens hus står være grunnfestet på toppen av fjellene og høyt hevet over alle høyder, og alle hedningefolk skal strømme til det. Og mange folkeslag skal gå avsted og si: Kom, la oss gå opp til Herrens berg, til Jakobs Guds hus, så han kan lære oss sine veier.» Samme forutsielse om hvorledes alle folk skal samles på Sions fjell, i Jerusalem o.s.v. finner vi igjen og igjen gjennom hele Det gamle testamentet. Hva vi her må merke oss er imidlertid, at Skriften ikke legger oppfyllelsen av disse profetier til et kommende tusenårsrike, men til den nytestamentlige tiden. Den sier til alle som kommer

til troen på evangeliet, uten å se på deres visittkort; «I er kommet til Sions berg og den levende Guds stad.» (Hebr. 12, 22).

Hva angår tanken på den kommende blomstrings- og fredstiden? I Esa 2, 3-fg leser vi: «For fra Sion skal lov utgå, og Herrens ord fra Jerusalem. Og han skal dømme mellom hedningefolkene og skifte rett for mange folkeslag, og de skal smi sine sverd om til hakker og sine spyd til vingårdskniver. Et folk skal ikke lenger løfte sverd mot et annet, og de skal ikke mer lære å føre krig.» Samme utsagn har vi med ulike ord og vendinger på flere steder i Det gamle testamentet. I Esa. 9, 5 sies det: «For hver sko som er båret i slagtummelen, og hvert klæsplagg som er til sølt med blod, skal brennes opp og bli født for ilden.»

Kiliasterne formaner oss nå til å la disse forutsielser stå som de er og gjelde i sin fullstendige realisme. Vi tar denne formaning til oss. Men hva som da er viktig å merke seg er, at julenattens engler på ingen måte tenkte på et kommende tusenårsrike, da de sang: «Ære være Gud i det høye og fred på jorden», *men på Jesu fødsel*. Vi har også grunn til å tenke på Jesus avskjedstale: «Fred etterlater jeg dere, min fred gir jeg dere». (Johs. 14, 27). Med disse ord tenkte Jesus på sine disipler, og på ingen måte på et fremtidig tusenårsrike. Han sa også: «Dette har jeg talt til eder forat I skal ha fred i meg. I verden har I trengsel». (Johs. 16, 33). Aldeles på samme måten ser apostelen Paulus på saken. Han kaller evangeliet en fred, som overgår all forstand. (Fil. 4, 7. Det som de gammeltestamentlige bibelstedene sier om freden i verden, blir ikke virkelighet først i og med et fremtidig tusenårsrike, men deri at Guds Sønn åpenbares i kjødet, forsoner verden, lar budskapet om forsoningen forkynnes og med dette budskap gir den Hellige Ånd, som virker troen og føder fredens barn blant alle folk på jorden. I troen på evangeliet eier Kristi menighet en fredstilstand, som ikke noe

på jorden kan overgå eller noe i denne tidsalder.

Til dette kommer, at enhver tolkning av løftene som sikter på en ytre jordisk fredstilstand, uttrykkelig forbydes av Skriften. — Jesus sier i Matt. 10, 34: «I må ikke tro at jeg er kommet for å sende fred på jorden. Jeg er ikke kommet for å sende fred, men sverd.»

Det som er sagt, er Det nye testamentet sin oppfatning. Men det er også Det gamle testamentets. De gammeltestamentlige steder kobler nemlig selv sammen den fred og de løfter de taler om med løftet om at Jesus blir menneske og den nye pakts forkynnelse. Det kan vi til eks. se av fredsforbyggelsen i Esa. 9, 2-5, som vi alt har sitert. Budskapet knyttes til løftet: «For et barn er oss født, en sønn er oss gitt» (Esa. 9, 6. Det er på hans skuldre herredømme skal hvile. Det samme ser vi i Esa. 11, 6-9, der det sies: «Da skal ulven bo sammen med lamm og en panter ligge sammen med killinger» og «ingen steder på mitt hellige fjell skal høres hva ondt og fordervelig er, for landet skal være fullt av Herrens kunnskap». Hva bygger det på? Jo, på løftet: «Og en kvist skal skyte opp fra Isaia avhugne stamme og en renning fra dens røtter skal bære frukt. Og på ham skal Herrens Ånd hvile, visdoms og forstands ånd, råds og styrkes ånd, Herrens kunnskap og styrkes ånd». (Esa. 11,1). På samme måte er det klart sagt, ikke bare i Det nye ttestamentet, men også i det gamle, at folket som kommer til Sion ikke er å forstå kroppsligt. Tvert om skal det skje at Sion med sitt evangelium skal gå ut i verden — merk det ord vi alt har sitert fra Esa. 2: «For fra Sion skal lov utgå og Herrens ord fra Jerusalem.» Det er gjennom denne forkynnelse, både hedninger og «hvert levende» av Israel skal føres til troen og «komme tilbake» til Sion. Hva som siden sies i de gammeltestamentlige forutsielser om den åndelige siden i Sion — steder som Esa. 11, 9, eller Joel 3, 1 -, så vet vi at Peter i sin pinsetale uttrykkelig påviste, at de fikk sin opp-

fyllelse ved Åndens utgydelse pinsedag. Og når det gjelder opprettelsen av Davids falne hytte, og Kanaans fruktbarhet på en tid da såd og skurd faller sammen (Amos 9, 11 - fg.), forklarer jo Jakob på apostelmøtet i Jerusalem at disse profetier da begynner å få sin oppfyllelse ved at hedningene blir med i menigheten (Ap.gj. 15, 13 - fg). Derfor vil all tilpasning av disse profetiene på et fremtidig tusenårsrike i steden for på Kristi menighet, være stikk i strid med Skriftens egen fortolkning.

Spesielt når det gjelder Åpenbaringen 20, så kan dette stedet derfor ikke tilpasses på et krast jordisk tenkt tusenårsrike, at det som sies om dem som regjerer med Kristus skjer i himmelen (Åpenb. 20, 6). Når det sies at troende sjeler regjerer med Kristus i himmelen, så burde dette på ingen måte for oss virke bibelsk ukjent. Da Kristus nemlig sitter på Faderens høyre side, og delaktig i hans allmakt styrer alt, like sant regjerer de troende sjeler med ham. Kristus har selv gjort dem til «prester» og «konger» (Åpenb. 1, 6 og 1. Pet. 2, 9). Visselig er det jo så, at deres stilling og myndighet først åpenbares på den ytterste dagen, men selve faktum om deres stilling er allerede for hånden, midt under det at de er slagne til marken, døende og døde. Kort sagt: De skriftsteder som kiliasmen påberoper seg, forveksles i følge Skriftens egen forklaring med det den nye pakts forsamling allerede eier i troen på evangeliet, og dels det den venter å få i himmelen.

Når det gjelder Åpenb. 20, der det sies at Satan er bunden, så overlater heller ikke Skriften oss der noen uklarhet om den rette oppfatning. I følge Skriftens lære ligger menneskeheten bunden og er i djevelens vold, på grunn av sin syndeskyld. Dette Satans velde har imidlertid tapt sitt fundament ved Kristi forsoningsdød. Jesus sier selv om sin døds betydning i denne sammenheng: «Nå går det dom over denne verden, nå skal denne verdens fyrste kastes ut» (Johs. 12, 31). Det-

te ordet går i oppfyllelse på hvert menneske for seg, i det øyeblikk de kommer til troen på evangeliet. Derfor fikk også Paulus det oppdraget som han dekladerer overfor kong Agrippa. Gud sa til ham: «Til hedningene sender jeg deg, forat du skal åpne deres øyne, så de omvender seg fra mørke til lyset, fra Satans makt til Gud.» (Ap.gj. 26, 17-fg). Og til Kollosserne skriver Paulus: «Han som frelste oss ut fra mørkets makt, og satte oss over i sin elskede Sønnns rike (Koll. 1, 13).

Det finnes intet annet middel til å befri menneskeverden fra Satans velde enn forkynnelsen av evangeliet og troen på Kristi evangelium. Slike faktorer som verdslig venting eller innbildning, kristendommens ytre erkjennelse eller denne verdens stilling, er intet som helst middel til å binde Satan. Tvert imot er det således at den forfulgte menigheten gjennom troen har overvunnet både djevelen og verden. Står nå dette fast for oss — at Satan alene kan bindes gjennom evangeliet — da kommer vi også til den oppfatning av tusenårsriket som Luther hadde: Tusenårsriket tar til over alt der evangeliet forkynnes og kommer til makt i verden. Da innser vi også at de i Åpenb. 20 omtalte tusen år og den «korte tiden» tilsammen utgjør den nytestamentlige tiden, og viser den nytestamentlige menighetens livsvilkår. Umiddelbart etter den korte tiden, som kommer etter tusenårsriket, følger siden den avsluttende dommen over verden (Åpenb. 20, 3 - fg.)

Hvor har så den «korte tiden» gått inn, under hvilken Satan er løs? Det lar seg like lite rekne seg til som år og dag for den ytterste dommen.

Den karakteriserer Bibelen som en tid, da de helliges leir og «den elskede staden» omringes og beleires av gudløse skarer. Kristi menighet på jorden skal ha måtte utstå store lidelser. Vi tenker ikke her først og fremst på en verdslig krig. Angrepet gjelder mer en almen kamp mot læren om syndenes forlatelse i Kristus, læren om den stedfortre-

dende fullbragte frelse. Det er jo denne lære Kristi menighet står og faller med. Og etter som vi som nu lever kan vitne om slike angrep fra forskjellige retninger, holder vi som trolig at vi just nu lever i denne «korte tid.»

For å kjenne igjen kiliasmen som en lære som strider direkte imot Den hellige skrift, har en grunn til å ha følgende enkeltheter i tanken :

1. *Kiliasmen lærer* en dobbelt, ennu fremtidig og synlig Kristi gjenkomst, den ene før opprettelsen av tusenårsriket, den andre før en almen verdensdom. *Skriften derimot lærer*, at etter Kristi åpenbarelse i kjødet, som skjedde til forsoning for menneskehetens synd er bare den Kristi gjenkomst å vente da han skal føre sitt folk hjem til saligheten. «Og lik-som det er menneskenes lodd å dø *en gang*, og deretter kommer dom, således skal og Kristus, etter å være ofret *en gang* for å bortta manges synder, annen gang åpenbare seg, uten synd, til frelse for dem som venter på ham.» (Hebr. 9, 28).

2. *Kiliasmen lærer* en dobbelt oppstandelse fra de døde, nærmere sagt en oppstandelse i to avdelinger, den ene for martyrer og serskilt fromme kristne for å herske med Kristus i tusen år her på jorden, den andre for «vanlige kristne» og andre mennesker til dommen.

Kristus derimot henviser alle, som tror på ham, til å tro bare på *en oppstandelse*, som skal skje på den ytterste dagen. Han sier: «For dette er min Faders vilje at *hver den* som ser Sønnen og tror på ham, skal ha evig liv, og at jeg skal oppreise ham på den ytterste dag» (Johs. 6, 40).

3. *Kiliasmen vanskeliggjør læren* om det kristne håpet. Ved å vente og anta et ennu forestående tusenårsrike på jorden, som skulle innebære en tidsperiode av fred og kristelig styresett i verden, gjør den nærmest det kristne håpet til noe som hører denne verden til.

Skriften lærer her tvert imot. Den beskriver den kristnes veg, som den tar til fra den

apostoliske tiden og helt frem til dommens dag som en via crucis, korsets vei. «Vi må gå inn i Guds rike gjennom mange trengsler» (Ap.gj. 14, 22). Freden og lønnen blir oss til del først i himmelen. Slik lærer Jesus i sin bergpreken (Matt. 5, 3-12). Og når Paulus sammenfatter vårt kristne håp i Filip. 3, 20-fg., nevner han heller intet tusenårsrike av fred og kristen harmoni her på jorden, og sier: «For vårt rike er i himlene, og derfor venter vi og den Herre Jesus Kristus som frelser, han som skal forvandle vårt fornedreles-legeme, så det blir likt med hans herlighets legeme, etter den kraft hvormed han og kan underlegge seg alle ting.»

Den kiliastiske forhåpningen innvirker sterkt på det åndelige livet. Der man tar kiliasmen på alvor, det vil si der den får virkelig rom i hjertet, der vendes sinnet bort fra kristenlivets virkelige åndelige herlighet, som består i vissheten om syndenes forlatelse og den kommende himmelske arven, og vendes istedet mot forventningen om jordisk ytre fremgang.

På denne veien må man undervurdere så veldige ord som dem vi allerede har sitert fra Johs. 14, 27 og 16, 33. Kiliasmen nøyer seg heller ikke med Jesus ord: «For se, Guds rike er inneni eder.» (Luk. 17, 21).

Skriften lærer ingen kiliasme, uten at den advarer oss imot den.

Oversatt fra svensk ved A.L.

Kva vil det seia å ta imot Jesus ?

(Johs. 1, 10-fg.) Av Amund Lid.

Å ta imot Jesus, det er den einaste veien til frelse og evigt liv hjå Gud. Det er ikkje frelse i nokon annan, for det finst ikkje heller noko anna namn under himmelen som er gjeve mellom menneske såleis at me skal verta frelste ved det, vitnar Peter (Ap.gj. 4, 12). Men alle som tok imot han, dei gav han rett

til å verta Guds barn, vitnar Johannes i ordet her. Gud sjølv vitnar om Son sin, og dette er vitnemålet at Gud har gitt oss evig liv, og dette livet er i Son hans. Den som har Sonen, han har evig liv, men den som ikkje har Sonen, han har ikkje livet (1. Johs. 5, 10-12). Har du teke imot Jesus, sleppt han inn i hjarta og livet ditt?

Jesus var i verda, og verda har vorte til ved han, og verda kjende han ikkje, han kom til sitt eige, og hans eigne tok ikkje imot han, vitnar Skrifta i ordet her. At Guds ord talar sanning, det er slekta og tida sine barn vitne om, for dei aller fleste menneske kjenner ikkje Jesus og tar ikkje imot han.

Kvifor tok, og tek, ikkje menneske imot Jesus?

For det første hadde dei ut frå profetane og skriftene sine vitnemål om han som skulle koma, gjort seg opp sine eigne og feilaktige tankar om korleis Messias skulle koma og vera, så då han kom kjende dei han ikkje. Dei venta han som ein stor konge og folkefører, som skulle løysa ut Israel frå romarvelde, og så kom han fatig, ringakta og vanvyr, som det Guds lamb som skulle løysa slekta ut frå synda ved å gi sitt liv og blod for oss på krossen.

Dernest så tok dei feil av det riket Jesus kom for å oppretta. Dei trudde det var eit jordisk rike, der dei skulle kjempa, styra og råda saman med han. Og så kjem Jesus og lærer at mitt rike er ikkje av denne verda, det er inne i dykk, det er eit åndeleg rike, eit rike som består i forlating for syndene og trua på Jesus og hans død og liv for oss. Same feila gjer også menneske i dag, når dei mange tyder Skrifta slik at Jesus kjem att for å oppretta eit jordisk tusenårsrike, med fred og framgong og krysteleg styresett saman med Jesus i tusen år. Og det til tross for at Jesus har sagt klart frå at hans rike er ikkje av denne verda, og at denne verda har berre kross og trengsel i vente for eit Guds barn. Jødefolket ventar ennå på Messias, endå han kom

for snart to tusen år sidan. De fer vill av di de ikkje skynar Skriftene, sa Jesus til dei.

Når så Jesus og hans lære og forkynning kom, og braut så radikalt med deira tanke og måte å skyna Skriftene på, så kjende dei han ikkje og tok ikkje imot han. Jesus og hans lære var og er ein støyt for alle menneske, som av naturen er eigenrettferdige, og ein dårskap for menneskeleg tanke, fornuft og visdom. (1. Korint. 1, 19-fg.)

Grunnane til at dei fleste menneske heller ikkje i dag tek imot Jesus, ikkje slepper han inn i hjarta sitt og livet sitt, er vel stort sett dei same.

Jesu lære om mennesket.

Jesus sa ofte : Eg har ikkje funne gjerningane dine fullkomne for min Gud. Blir ikkje rettferda dykkar mykje større en rettferda hjå farisearane og dei skriftlærde, så kjem de aldri inn i himmelriket (Matt. 5, 20).

Den rettferda som Guds ord og lov, saman med menneske sin eigen vilje og innsats, kan skapa i og ved eit naturleg menneske, den me kallar eigenrettferda, kan aldri gjera eit menneske rettferdig og fullkomen for Gud. Sjølv om eit menneske kan omleggja og forbetra livet sitt mykje, og ta seg godt ut i menneskeaugo, så seier Gud : Det finst ingen rettferdig, ikkje ein einaste, det finst ikkje den som er vitug, det finst ingen som søkjer Gud. Alle er dei avvikne, dei er duglause vortne alle ihop, det finst ikkje nokon som gjer godt, det finst ikkje ein einaste (Rom. 3, 10-fg). Alle menneske er av naturen syndarar og vantar æra for Gud (Rom. 22-23), skuldige til dømen og fortapinga.

Dette lærde Jesus og dette lærer Skrifta, og det var ikkje godt å ta i mot, er det heller ikkje i dag for eit stolt og ærekjært menneske. Men å ta i mot denne lære, gi den rett og sleppa den inn i sitt hjarta, å erkjenne denne sanninga i hjarta, *det er å ta imot Jesus*. Den som ikkje tar i mot denne lære, protesterar i hjarta og ikkje gir den rett, han tek ikkje

imot Jesus, som jødane ikkje gjorde det. Det var om dette Jesus sa til dei jødane som trudde på han Blir de verande i mitt ord, så skal de læra sanninga å kjenna, og sanninga skal gjera dykk frie (Johs. 8, 31-32). Denne tale skyna dei ikkje, for dei trudde dei var frigjorte menneske og Guds barn.

Det nye mennesket.

Ovanfor har me høyrte grunnen til at Jesus kom til jorda og blei menneske. Han kom for å frelsa slekta frå synda og dens fylgjer, gjera ende på djevelens verk, sona synda ved sitt blod, skaffa oss eit liv og ei rettferd som held for den tre gonger heilage Gud, det som Gud ikkje kunne gjera ved lova i vårt liv, det gjorde Gud ved Jesus i staden for oss. Les orda i Rom. 3, 21-31 og 7, 1-8, 39 og Galat. 2, 16-21.

Det er årsaka til at Jesus lærde: Eg er brødet som kom ned frå himmelen for å gi verda liv. Et de ikkje mitt kjøt og drikk de ikkje mitt blod, så har de ikkje evig liv i dykk (Johs. 6). Det vil seia at om ikkje læra om Jesus, om det han har gjort for oss ved sin lekam og er for oss ved sin død og sitt soningsblod, blir sameina med oss ved trua, så har me ikkje frelse og evig liv. Jesu lærde klart at ingen kom til Faderen og blei hans barn, utan gjennom Jesus og det han har gjort for oss og er for oss. Me blir rettferdiggjorde for Gud ved utløysinga i Kristus Jesus, og her er heller ingen forskjell (Rom. 3. 22-24).

Dette syntest jødane var strie ord, kven kunne lyda på slikt, og dei drog seg bort frå han. Det same synest og gjer dei mange menneske idag. Å ta imot Jesus er å ta imot denne læra og dette evangelium, gi det rett, tru det og setja lit til det i hjarta. Må her strika under at det er ikkje nok med vår menneskelege forstands tru, men berre den trua og tilliten som evangeliet om Jesus skaper i syndarhjarta. For *med hjarta* trur ein til rettferd, og med munnen vedkjenner ein til frelse (Rom. 10, 8-15).

Jesus kom til jorda med to ting: *Nåden* og *sanninga* kom ved Jesus Kristus. Det står at han var full av nåde og sanning (Johs. 1, 14 og 17). Jesu lære, Den heilage skrifta, er full av nåde og sanning, og den møter oss som den møtte jødefolket. Som me stiller oss til denne lære, til dette evangelium, slik stiller me oss til Jesus.

Å ta imot Jesus

Det er altså ikkje å ta eit standpunkt for Jesus, heller ikkje å villa leva for Jesus eller leva som ein kristen. Sjølv om ein slik viljebestemmelse er nødvendig, for ingen blir frelst mot sin vilje, så strekar Guds ord under at det å koma til trua på Jesus eller bli fødd av Gud er ikkje av blod, og ikkje av kjøts vilje, og ikkje av manns vilje, men av Gud.

Jesus kom til sitt folk med sanninga og nåden, sanninga om Gud om mennesket og sanninga om Guds frelse i Jesus Kristus. Dei som ikkje tolde den og derfor ikkje tok imot den, dei lærde aldri Jesus og nåden å kjenna, Men dei som tok imot han og orda hans, dei gav Gud rett til å bli Guds barn, dei som trur på namnet hans. Dei lærde Jesu nåde og tilgjeving av synd å kjenna, og dermed å kjenna den frelsaren som «liv i døden vera kan og sæl ein syndar gjera.» Her kan me visa til røvara på krossen, syndarinna i Simons hus og tollaren i templet, for å nemna nokre av dei som tok imot Jesus.

Du treng ikkje reisa nokon stad, ikkje ned i avgrunnen for å henta han opp eller opp i himmelen for å henta han ned, for Ordet er deg nær — troens ord som vi forkynner (Rom. 10, 6 fg.) Les Bibelen og høyr den forkynt, slepp ordet inn i hjarta og samvit, gi det rett, så har Jesus lova at du skal læra sanninga om Jesus og hans verk for oss, han kjem til trua og blir fødd på nytt av uforgjengeleg sæde, ved Guds ord som lever og varer. Med hjarta trur me på Jesus til rettferd, og med munnen vedkjenner me oss Je-

---

sus til frelse (Rom. 10, 8-12)

Er du ei søkjande og leitande sjel, så vil eg bed deg slå opp i Bibelen og lesa alle henvisningane me viser til, under bøn til Gud om frelse og ljøs, så er eg viss om du vil få erfara sanninga av Guds ord. Kom til meg og høyr, så skal sjela di leva, seier Jesus.

Kjære Lov og Evangelium

Jeg fikk lyst til å ønske deg et av Gud rikt velsignet nytt år, og takke for alt i året som gikk.

Bladet Lov og Evangelium har vært meg til stor velsignelse, oppbyggelse og inspirasjon. Vi ser alltid frem med glede og forventning til at du kommer. Det er stort sett bare det aller beste å si om dette nødvendige blad. Selvfølgelig vil alltid både skrift og tale variere litt for alle, fra gang til gang.

Jeg er så takknemlig for kampen for *sannhetens ord* i evangeliet som du fører. Nesten alle såkalt kristelige blad i dag synes å gå mer og mer i religiøshumanistisk retning. Det er ikke lenger livet i Gud som opptar dem mest, men *arbeidet for Gud*. Stundom kan det synes oppmuntrende å se det utstrakte indre- og ytre misjonsarbeid som stadig utvides i dag. Men jeg kjenner det er noe som skjelver inne i meg, ved alt dette allikevel. I det siste har det kommet for meg at midt i alt dette velmente arbeid for Guds rike, går Gud kanskje og leter forgjeves etter frukt. Det er bare Jesus som gir liv til grenen så den bærer frukt, saften fra vintreet. Derfor, der

hvor der er liv i Jesus, kan det umulig annet enn bli frukt. Kampen for å avlegge våre kjødlige syndevaner, og innsats i arbeidet for Gud er intet sikkert tegn på liv og frukt i Jesus. Det er den som i Guds hellige lys må gi opp all sin forbedring, og knust av alle Guds bud og befalinger må klynge seg til Jesu stedfortredende hellige liv, som bærer den frukt som Jesus mener og taler om. Det er bare de som kan bære livets budskap ut i verden.

Jeg har også i den siste tid tenkt på at Bibelen viser at det sannhetsbudskap som ble skrevet i tider da det ble forkastet, ble i senere tider brukt av Gud, og mottatt av hungre sjeler. Gud arbeider mye mer på lang sikt enn vi vanligvis tenker. Bibelen viser også at det er ikke det store opporganiserte apparat han er avhengig av, eller søker. Det er de levende grener på vintreet Jesus Kristus Gud steller med. De grener som har liv, renser han fra troen på alt deres eget, så de blir i Jesus og bærer mere frukt. De grener som ikke har liv tar han bort fra de levende. Det er vel også det viktigste for slike grener at de ved denne Guds nåde blir klar over den farlige stilling de lever i. Det tales så meget om å være Guds medarbeidere i dag, men hvor er det blitt av Guds medarbeidere på dette viktigste område.

Etter mitt syn tror jeg bladet Lov og Evangelium når lengst slik som det nå er, nemlig oppholdes ved frivillige gaver. Jeg tror det har en spesiell oppgave blant ledende kristne kretser, og bør sendes så langt som mulig til slike.

Dette var noe av det som ligger meg på hjertet, og så ønsker jeg fortsatt Guds rike velsignelse over bladet og N. L. Lekmannsmisjons arbeid.

Hilsen med Galat. 2, 5.

Kristoffer Høie.